

# "Zie wat je hoort"

Maandag 23 december 2019

## **Thema week 4: Het is al begonnen, zie je het niet?**

Vaak is wat ik verlang al enige tijd aan de gang voordat ik het in de gaten hebt. Dat zie ik pas achteraf. Had ik het niet eerder kunnen waarnemen? Wellicht, als ik de vaardigheid had gehad om door de buitenkant van de alledaagsheid heen de verborgen binnenkant vol beloften te onderscheiden. Of - in de termen van deze retraite: als ik niet alleen zie wat ik zie, maar ook zie wat ik nog niet zie, maar al wel hóór.

## **Vorbereiding**

De afgelopen weken hebben we gebeden met teksten uit het Oude Testament. We vroegen de profeten of ze ons de vaardigheid konden leren door de soms barre buitenkant de beloftevolle binnenkant te onderscheiden. De komende dagen proberen we die vaardigheid toe te passen op enkele teksten uit het Nieuwe Testament.

Ik begin mijn gebed te vragen wat ik verlang.

## **Bijbeltekst voor vandaag, maandag 23 december: Lucas 1:66**

'Wat zal er worden van dit kind?'

## **Gebedsuggesties bij de bijbeltekst van de dag**

Ik mag aanwezig zijn bij de geboorte van het kind van Elisabet en Zacharias, geboren op een moment - dat dat menselijkerwijs gesproken - eigenlijk niet meer mogelijk was. Ik deel in de vreugde. Hoor tot mijn verbazing dat het Johannes moet heten (= God zal genadig zijn). En dát in een cultuur dat je naam je levensprogram inhield. Dit kind zal dus waar moeten maken: 'God zal genadig zijn!'

- 1 En als er nu een 'God-zal-genadig-zijn' geboren zou worden? Wat zou ik dan hopen van/voor dit kind?
- 2 En als ik zelf een naam mocht kiezen die mijn levensprogram / mijn ideaal tot uitdrukking zou brengen? Welke naam zou ik kiezen?
- 3 Of: wellicht is er met mij inderdaad al iets nieuws begonnen, hoe bescheiden ook?

4 Aan het eind van mijn gebed voer ik een gesprekje al naar gelang:

- met Johannes' moeder Elisabet,
- met Johannes' vader Zacharias,
- met Maria die haar diensten aanbiedt als kraamhulp,
- met de kleine Johannes,
- met God.

### **Terugblik op het gebed**

Na afloop van de gebedstijd neem ik nog enkele ogenblikken om erop terug te zien. Of liever: ik vraag de Heer of Hij mij in herinnering wil brengen wat er belangrijk was in mijn gebedstijd. Waar ik het gevoelen had dat Hij mij raakte, of juist niet. En wat dat wellicht zou kunnen betekenen.

De terugblik is dus niet een vorm van huiswerk, maar een korte tijd om stil te staan bij de nasmaak van mijn gebed. Juist zoals je na een maaltijd kunt nagenieten (of niet!).

Wat blijft 'hangen'? Welke gevoelens, indrukken, woorden, gedachten vragen als het ware om opgemerkt te worden.

Eventueel maak ik daar een korte aantekening van.